

Dance Upon the Air
Nora Roberts
Copyright © 2001 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

În lumina stelelor
Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

În lumina stelelor / Nora Roberts;
trad.: Laura Berteanu- București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-3483-2

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

În lumina stelelor

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

capitolul 1

Insula Trei Surori

Iunie 2001

Privea drept în față, la fâșia de pământ verde și denivelată, care începea să-și dezvăluie secretele în depărtare. Farul, desigur. Ce ar fi fost o insulă din New England fără sulița ei semeată? Acesta, de un alb imaculat și strălucitor de-ți lua ochii, era cocoțat pe o stâncă abruptă. Exact așa cum trebuia, își spuse Nell.

Lângă far era o căsuță de piatră, cenușie în lumina puternică a soarelui de vară, cu acoperișul ridicat în mai multe triunghiuri ascuțite și, spera Nell, cu o logie ce înconjura etajul.

Văzuse tablouri cu Farul Surorilor și cu casa ce stătea atât de puternică și de bine înfiptă lângă acesta. Cel pe care îl văzuse în magazinașul de pe coastă îi stârnise impulsul de a se urca pe feribot.

De șase luni își urma impulsul și instinctul, de la doar două luni de când planul ei meticulos și muncit din greu o eliberase.

Fiecare moment din aceste prime două luni fusese pură teroare. Apoi, treptat, teroarea se transformase în anxietate și într-un nou fel de teamă, aproape ca o foamă, să nu piardă din nou ce găsisese.

Murise ca să poată trăi.

Acum se săturase să fugă, să se ascundă, să se piardă în orașe aglomerate. Voia o casă. Nu asta își dorise întotdeauna? O casă, rădăcini, familie, prieteni. Un mediu familiar care să nu se grăbească să o judece.

Poate că o să găsească o parte din asta aici, pe fâșia de pământ legănată de mare. Cu siguranță nu exista loc

mai îndepărtat de Los Angeles decât insulița asta dragă-lasă. Poate doar dacă părăsea țara cu totul.

Dacă nu-și găsea de lucru pe insulă, tot putea rămâne acolo vreo câteva zile. Câteva zile de vacanță, de pauză de la fugă, hotărî ea. O să se bucure de plajele stâncoase, de sătucul de acolo, o să urce pe stâncă și-o să rătăcească prin pădurea deasă.

Învățase cum să prețuiască și să sărbătorească fiecare clipă. Era ceva ce n-o să mai uite vreodată.

Privind încântată căsuțele de șindrilă cuibărite în spatele docului, se sprijini de balustrada feribotului și lăsă vântul să-i sufle prin păr. Avea din nou culoarea naturală, blond decolorat de soare. Când fugise, îl tunsesese scurt, băiețește, răind bucuroasă cârlionții blonzi, apoi vopsindu-l într-un șaten-închis. Pe parcursul ultimelor luni, își schimbase culoarea periodic - roșu aprins, negru abanos, șaten-deschis. Îl purta în continuare destul de scurt și foarte întins.

Spunea ceva faptul că avusese în sfârșit curaj să-l lase iar așa cum era, nu? Un fel de a se revendica pe sine însăși, își spuse.

Lui Evan îi plăcuse lung, cu cârlionții rebeli. Fuseseră momente în care o trăsese de păr pe podea, pe scări... Îi folosise șuvițele ca pe niște lanțuri.

Nu, n-o să-și mai lase niciodată părul lung.

Se simți străbătută de un fior și privi repede peste umăr, cercetând mașinile, oamenii. Își simți gura uscată și gâtul fierbinte în timp ce se uita după un bărbat înalt și slab, cu păr auriu și ochi la fel de palizi și de duri ca sticla.

Nu era acolo, firește. Era la cinci mii de kilometri depărtare. Ea era moartă pentru el. Nu-i spusese el de sute de ori că n-o să poată să scape de el decât atunci când o să moară?

Helen Remington murise ca Nell Channing să poată trăi.

Furioasă pe sine însăși că se întorsese, chiar și pentru o clipă, în mintea ei, Nell încercă să se calmeze. Respiră încet. Aer sărat, apă. Libertate.

Când umerii i se relaxară din nou, un zâmbet timid încercă să-i încrețească buzele. Rămase lângă balustradă, o femeie micuță, cu părul scurt și însoțit care îi dansa vesel în jurul chipului delicat. Gura ei, nerujată și blândă, se curbă în sus, jucându-se cu gropițele din obraji. Plăcerea aducea o strălucire trandafirie pielii ei.

Nu era machiată deloc, și asta tot cu intenție. Există în ea o parte care încă se ascundea, încă se simțea vână-tă, și Nell făcea tot ce putea ca să treacă neobservată.

Cândva fusese considerată o frumusețe și se îngrijise în mod corespunzător. Se îmbrăcase așa cum i se spusese să se îmbrace, cu haine strălucitoare, sexy și sofisticate, alese de un bărbat care susținea că o iubește mai mult decât orice pe lume. Cunoscutese senzația mângâierii de mătase pe piele, știa ce înseamnă să prinzi cu nonșalanță la gât un colier cu diamante. Helen Remington cunoscuse toate privilegiile unei mari averi.

Și, timp de trei ani, trăise măcinată de teamă, în cea mai adâncă nefericire.

Nell purta o cămașă simplă de bumbac peste o pereche de blugi decolorați. Era încălțată confortabil, cu o pereche de teniși albi și ieftini. Singura ei bijuterie era un lanțișor vechi, care fusese al mamei sale. Unele lucruri erau prea prețioase pentru a le lăsa în urmă.

În timp ce feribotul încetineea, apropiindu-se de doc, se duse înapoi la mașina ei. Ajungea pe insula Trei Surori cu un geamantan mic, în care erau toate lucrurile ei, un Buick ruginit, luat la mâna a doua și doar cu două sute opt dolari în buzunar.

Era cum nu se poate mai fericită.

Nimic, își spuse după ce parcă lângă doc și începu să se plimbe pe jos, nu putea fi mai diferit de palatele plăcerii și de strălucirea orbitoare din Beverly Hills. Și nimic, își dădu seama, nu părea să se potrivească mai mult sufletului ei decât acest sătuc numai bun de pus

pe o carte poștală. Atât casele, cât și prăvăliile erau curate și îngrijite, deși decolorate de sarea mării și de soare. Străzile pietruite, curate ca lacrima, urcau șerpuind pe dealuri sau se răsuceau ca săgețile înapoi spre docuri.

Grădinile erau îngrijite cu dragoste, ca și cum buruienile ar fi fost în afara legii. Câinii lătrau în spatele gardurilor joase și copiii se plimbau pe biciclete roșii precum cireașa sau de un albastru electric.

Docurile în sine erau o imagine demnă de studiat. Bărci, plase și bărbați cu obraji roșii, cu cizme înalte din cauciuc. Simțea mirosul de pește și de sudoare.

Urcă dealul care se ridica de la docuri și se întoarse să privească înapoi. De acolo de sus putea vedea ambarcațiunile turistice despicând apa golfului și plaja micuță, în formă de seceră, unde oamenii stăteau întinși pe prosoape sau săreau în valurile puternice. Un trenuleț roșu, pe care scria cu litere albe CELE TREI SURORI – TURURI, se umplea rapid cu excursioniști de-o zi înarmați cu aparate de fotografiat și camere de filmat.

Pescuitul și turismul – presupunea că acestea erau cele două industrii care țineau insula pe linia de plutire. Dar asta era economie. Insula înfruntase marea, furtunile și timpul, supraviețuind și prosperând în propriul său ritm. Iar asta, își spuse, era curaj.

- Ei îi luase prea mult să-și găsească curajul.

High Street se întindea peste deal. De-o parte și de alta a străzii erau magazine și restaurante și tot felul de prăvălii care, presupunea, asigurau viața insulei. La unul dintre restaurante ar trebui să facă prima oprire, își spuse. Era posibil să-și găsească de lucru, un post de chelneriță sau de bucătar pentru comenzi ușoare, cel puțin pe perioada de vară. Dacă și-ar fi găsit de lucru, putea căuta o cameră.

Putea rămâne.

Peste câteva luni, oamenii aveau s-o cunoască. Să-i facă semn cu mâna când treceau pe lângă ea, să o strige pe nume. Obosise să fie mereu o străină, să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească. Pe nimeni căruia să-i pese.

Se opri să privească hotelul. Spre deosebire de celelalte clădiri, acesta era din piatră, nu din lemn. Cele trei etaje aveau balcoane cu balustrade complicate, din fier de culoare roșcată. Iar colțurile ridicate ale acoperișului erau fără discuție romantice. Numele i se potrivea, hotărî Nell. Hanul Magic.

Avea mari șanse să găsească de lucru aici. Putea să servească în salon sau să ajute la curățenie. Să-și găsească de lucru era primul punct pe lista ei de priorități.

Dar nu reuși să intre și să facă ceva în legătură cu asta. Voia timp mai întâi, puțin timp înainte să se ocupe de aspectele practice.

Nehotărâtă, ar fi spus Evan. „Ești mult prea nehotărâtă și nesăbuită, Helen. Norocul tău că mă ai pe mine ca să am grijă de tine.”

Pentru că vocea lui îi răsuna mult prea clar în urechi, pentru că vorbele îi știrbeau încrederea pe care o redobândise atât de încet, se răsuci pe călcâie și o apucă în direcția opusă.

Pe toți dracii, o să-și găsească de lucru când o să fie pregătită. Deocamdată însă, o să se plimbe, o să se joace de-a turistul, o să exploreze. După ce o să străbată High Street dintr-un capăt în altul, o să se întoarcă la mașina ei și o să exploreze toată insula. Nici măcar n-o să se oprească la punctul turistic ca să ia o hartă.

Urmându-și instinctul, își puse rucsacul în spate și traversă strada. Trecu pe lângă ateliere de creație și magazine cu suvenir, rămânând mult timp să admire vitrinele. Îi plăceau lucrurile drăguțe care stăteau pe rafturi fără vreun rost anume. Într-o zi, o să se așeze iar într-un loc și-o să-și facă o casă exact așa cum îi plăcea, plină de prostii, de veselie și de culoare.

Un magazin de înghețată o făcu să zâmbescă. Avea mese rotunde din sticlă și scaune din fier forjat. O familie de patru persoane stătea la una din aceste mese, râzând în timp ce înghețeau linguri de frișcă presărate cu bucățele de zahăr în toate culorile. Un băiat cu un șorț și o bonetă albă stătea în spatele tejghelei și o fată

rimbrăcată cu o pereche strâmtă de blugi tăiați deasupra gleznei flirta cu el în timp ce se hotăra ce să aleagă.

Nell schiță tabloul în mintea ei și plecă mai departe.

Librăria o opri în loc, o făcu să ofteze. Casa ei avea să fie și plină de cărți, dar nu de exemplare rare și scumpe, de primă ediție, pe care nimeni să nu le deschidă și să nu le citească vreodată. Ea o să aibă cărți vechi și rupte și cărți noi și lucioase, cu tot felul de povești în ele. De fapt, era unul din lucrurile pe care le putea începe acum. Un roman broșat n-o să atârne prea greu în rucsac, dacă trebuia să meargă mai departe.

Ridică privirea de la cărțile expuse la literele gotice inscripționate pe vitrina din sticlă. *Cafeneaua cu Cărți*. Ei bine, era perfect. O să scotocească prin vrafuri, o să găsească ceva plăcut de citit și o să răsfoiască romanul la o ceașcă de cafea.

Întră și se simți învăluită de parfum de flori și de mirodennii și auzi muzică de cimpoi și de harpă. Hotelul nu era singurul loc magic de pe-aici, își spuse Nell în clipa în care trecu pragul.

Cărțile, într-un amalgam de culori și de forme, erau aranjate pe rafturi vopsite în albastru-închis. De deasupra, luminițe minuscule străluceau din tavan asemenea unor stele. Casa de marcat era pe un dulap vechi de stejar, pe care erau încrustate imagini cu zâne și semiluni.

O femeie cu părul negru și tuns în scări ciufulite stătea pe un taburet înalt, dând alene paginile dintr-o carte. Ridică privirea și-și potrivea pe nas ochelarii cu rame argintii.

- Bună dimineața. Vă pot ajuta?

- Vreau doar să arunc o privire, dacă e-n regulă.

- Sigur că da. Spuneți-mi dacă aveți nevoie să vă ajut să găsiți ceva anume.

Femeia se întoarse la cartea ei, și Nell își începu explorarea. De cealaltă parte a încăperii, două scaune mari erau așezate cu fața spre un șemineu de piatră. Pe o masă între cele două scaune era o lampă făcută dintr-o figurină ce înfățișa o femeie într-o robă, cu mâinile

ridicate. Mai erau și alte nimicuri pe rafturi, statuete din piatră colorată, ouă de cristal, dragoni. Nell se învârti prin jur, trecând pe lângă cărți, pe de-o parte, și rânduri de lumânări pe cealaltă.

În capătul încăperii, o scară răsucită ducea la etaj. Urcă și găsi alte cărți, alte flecuștețe și cafeneaua.

Șase mese din lemn lucios erau aranjate lângă fereastră din față. Într-o parte era o vitrină din sticlă, care se lăuda cu o varietate impresionantă de produse de patiserie, sendvișuri și un vas de porțelan cu supa zilei. Prețurile erau destul de piperate, dar în limite rezonabile. Nell se gândi să-și ia o supă, pe lângă cafea.

Când se apropie, auzi voci răsunând de după ușa deschisă din spatele tejghelei.

- Jane, este ridicol! Și de-a dreptul iresponsabil!

- Nu este. Este șansa lui Tim și e o șansă de a scăpa de pe insula asta nenorocită. O șansă de care o să profităm!

- Posibilitatea unei audiții pentru o piesă care ar putea sau nu să fie produsă pe Broadway *nu este* o mare șansă. Nici unul dintre voi n-o să aibă de lucru. Nu o să...

- Plecăm, Mia. Ți-am spus că o să lucrez până astăzi la prânz și o să lucrez până la prânz.

- Mi-ai spus asta acum mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Se simțea o iritare în voce - o voce joasă, extrem de plăcută. Nereușind să se stăpânească, Nell se apropie.

- Cum o să pot ține cafeneaua deschisă dacă nu are cine să gătească?

- Totul se rezumă la tine, nu? Nici măcar nu poți să ne urezi succes.

- Jane, vă urez o minune, pentru că de-asta o să fie nevoie. Nu, stai, nu pleca supărată.

Nell surprinse o mișcare la ușa și se dădu la o parte. Dar nu suficient de departe cât să nu mai audă.

- Ai grijă de tine! Ți urez să fii fericită. Of, la naiba! Fii binecuvântată, Jane!

– Bine...
Respectiv pentru oameni și cărți

Se auzi cum cineva se smiorcăie cu zgomot.

– Îmi pare rău, sincer. Îmi pare rău că te las baltă așa. Dar Tim trebuie să facă asta, iar eu trebuie să fiu cu el. Așa că... O să-mi fie dor de tine, Mia. O să-ți scriu.

Nell reuși să se ascundă în spatele rafturilor tocmai când o femeie înlăcrimată dădu buzna pe ușă și coborî în fugă scările.

– Ei, asta chiar că-i nemaipomenit!

Nell trase cu ochiul și clipi automat, de admirație.

Femeia care stătea în pragul ușii era uluitoare. Nimeni nu ar fi putut s-o descrie cu alt cuvânt. Avea părul des și rebel, de culoarea frunzelor de toamnă. Șuvițe roșii și aurii se revărsau pe umerii unei rochii lungi și albastre, care îi lăsa brațele goale până la brățările de argint care străluceau la fiecare încheietură. Ochii ei, sclipind de furie, erau cenușii ca fumul și dominau un chip impecabil. Pomeți ascuțiți, o gură lată, cu buze pline, date cu ruj roșu aprins. Pielea ca... Nell auzise de piele de alabastru, dar era pentru prima oară când vedea așa ceva.

Era înaltă, subțire ca salcia și perfectă.

Nell se uită înspre mesele din cafenea ca să vadă dacă vreunul dintre clienți era la fel de uluit ca și ea. Dar nimeni nu părea s-o observe nici pe femeie, nici furia ce părea să bolborosească în ea asemenea apei pe foc.

Nell ieși o idee ca să poată vedea mai bine și ochii cenușii se mișcară. O țintuiră.

– Bună ziua. Te pot ajuta?

– Eu eram... Credeam... Aș vrea un cappuccino și o supă. Vă rog.

Supărarea sclipi în ochii Mieiei și aproape că o trimise pe Nell înapoi după etajeră.

– Supă pot să-ți dau. Avem cremă de homar astăzi. Mă tem însă că espressorul mă depășește momentan.

Nell privi către aparatul frumos, din cupru și alamă, și simți un mic fior.

– Mi-l aș putea face singură.

– Știi să folosești chestia asta?

– Cred că da.

După ce stătu o clipă pe gânduri, Mia îi făcu semn și Nell se grăbi să treacă în spatele tejghelei.

– V-aș putea face și dumneavoastră unul, dacă tot am început.

– De ce nu?

„Curajos iepurașul ăsta“, își spuse Mia în sine ea, în timp ce o privea pe Nell lucrând cu espressorul.

– Ce te-a adus la ușa mea? Ești în plimbare prin zonă?

– Nu. Oh.

Nell roși, amintindu-și de rucsac.

– Nu, doar exploram puțin. Caut ceva de lucru. Și un loc în care să stau.

– Ah.

– Scuzați-mă, știu că nu e politicos, dar am auzit fără să vreau... conversația de mai devreme. Dacă am înțeles eu bine, sunteți într-o mică încurcătură. Știu să gătesc.

Mia privi aburul ridicându-se, ascultă șuieratul.

– Chiar așa?

– Gătesc chiar foarte bine.

Nell îi oferi Mieiei cafeaua cu spumă.

– M-am ocupat de catering, am lucrat într-o patiserie, am fost și chelneriță. Știu cum să pregătesc mâncarea și cum să o servesc.

– Câți ani ani?

– Douăzeci și opt.

– Ai cazier?

Un chicot aproape că evadă din gâtul lui Nell. Preț de o clipă, ochii îi dansară plini de viață.

– Nu. Sunt enervant de sinceră, serioasă, de încredere și creativă în bucătărie.

„Nu turui, nu turui!“ își porunci în minte. Dar nu părea în stare să se oprească.

– Vreau o slujbă pentru că mi-ar plăcea să trăiesc pe insulă. Mi-ar plăcea o slujbă aici pentru că-mi plac cărțile

și mi-a plăcut, ei bine, mi-a plăcut senzația locului din clipa în care am intrat.

Intrigată, Mia își lăsa capul într-o parte.

- Și ce ai simțit?

- Posibilități.

„Excelent răspuns“, își zise Mia.

- Crezi în posibilități?

Nell stătu pe gânduri.

- Da. N-am avut încotro.

- Poftim?

O pereche se apropie de teighea.

- Vrem două mocha cu gheață și două ecleruri.

- Desigur. O clipă, vă rog.

Mia se întoarse spre Nell.

- Ești angajată. Găsești un șorț în spate. Discutăm detaliile ceva mai târziu.

Sorbi din cappuccino.

- Foarte bun! adăugă ea și se dădu la o parte. Oh, cum te cheamă?

- Nell. Nell Channing.

- Bun venit pe insula Trei Surori, Nell Channing.

Mia Delvin conducea Cafeneaua cu Cărți la fel cum își ducea și viața. Cu un stil născut din instinct și, în cea mai mare parte, pentru amuzamentul personal. Era o femeie de afaceri pricepută și îi plăcea să facă profit. Dar întotdeauna în condițiile ei.

Ignora ce o plictisea. Urmărea ce o intriga.

În acest moment, o intriga Nell Channing.

Dacă Nell ar fi exagerat atunci când își prezentase calitățile, Mia ar fi dat-o afară la fel de repede cum o angajase și fără nici un regret. Dacă ar fi avut chef, poate că ar fi ajutat-o să găsească de lucru în altă parte. Dar asta nu i-ar fi luat mult timp, nici nu i-ar fi afectat afacerea.

Ar fi făcut acest lucru numai pentru că ceva o atrăsese la Nell, din clipa în care ochii aceia mari și albaștri îi întâlniseră pe-ai ei.

Inocență rănită. Asta fusese prima ei impresie și Mia credea în totalitate în primele ei impresii. Și competență, își spuse Mia, deși stătea cam prost la capitolul încrederii în sine.

Totuși, după ce-și pusese șorțul și începuse să lucreze în cafenea, Nell păruse să stăpânească și acest aspect.

Mia o urmări pe parcursul după-amiezii, observă cum se descurca cu comenzile de mâncare, cu clienții, cu casa de marcat și cum părea să fie absolut stăpână peste misteriosul espresso.

„Trebuia s-o înviorizeze puțin“, hotărî Mia. Oamenii nu erau prea pretențioși aici, pe insulă, dar blugii vechi erau cam prea posaci pentru gusturile personale ale Mieii.

Mulțumită pentru moment, Mia se întoarse în bucătăria cafenelei. O impresiune să constate că mesele de lucru și aparatele erau curate. Jane nu reușise niciodată să fie o bucătăreasă ordonată, chiar dacă pregătea cea mai mare parte a produselor de patiserie la ea acasă.

- Nell?

Luată prin surprindere, Nell tresări și se răsuci ca un arc din fața aragazului, unde curăța butoanele. Obrajii i se îmbujorară în clipa în care se uită la Mia și la tânăra de lângă ea.

- N-am vrut să te sperii. Ea este Peg. Servește de la două la șapte.

- Oh. Bună.

- Bună. Doamne, nu pot să cred că Jane și Tim pleacă așa, pur și simplu! La New York!

Peg părea ușor invidioasă. Era micuță și vioaie, cu o clăie de păr cârlionțat decolorat până ce devenise aproape alb.

- Jane făcea niște briose cu afine senzaționale.

- Da, asta este. Jane și briosele ei nu mai sunt aici. Trebuie să discut cu Nell acum, așa că te las pe tine să te ocupi de cafenea.

- Nici o problemă. Vorbim mai târziu, Nell.